

Arrest

nr. 79 851 van 20 april 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VAN DE de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter M. BONTE in vreemdelingenzaken .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat S. DEKKERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, H. B., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Dragoc in de gemeente Postribe, district Shkodër.

U bent gehuwd met V. H. (...) (O.V.X).

Vijf jaar geleden kocht u in uw dorp een stuk grond met een huis. Twee jaar geleden brandde een gedeelte van uw woning af, toen vonken uit een houtkachel op papier oversprongen. U betrok sindsdien met uw gezin één kamer van de woning. Omdat u kampte met gezondheidsproblemen, kon u niet werken. U leefde van wat uw echtgenote verzamelde aan ijzer, dat jullie doorverkochten. Verder kreeg u een kleine uitkering. U heeft in vier jaar tijd twee keer een hartaanval gekregen waarvoor u zich liet opvolgen in het ziekenhuis in Shkodër. Ook bezocht u een privé-kliniek en kreeg er medicatie. Omdat de medische kosten hoog waren, liet u zich niet regelmatig verzorgen. Enkele jaren geleden verdeelde uw vader een stuk grond onder u, uw beide broers en uw zus.

In april 2010 verloofde uw zus zich tegen uw zin met een man uit Tropoje. Op 10 juni 2011 huwde uw zus haar verloofde. U vond dat ze door haar huwelijk geen aanspraak meer kon maken op het stuk grond dat door uw vader aan haar was toegekend. Uw vader was niet akkoord met uw redenering en besloot uw zus haar stuk grond te laten houden. Ook uw zus stond erop haar stuk grond te behouden omdat haar echtgenoot er een huis op wilde bouwen.

Omdat u uw zus duidelijk maakte dat u niet akkoord was dat ze haar stuk grond behield, maakten zij en haar echtgenoot ruzie met u. Om uw schoonbroer niet tegen te komen, bezocht u uw eigen stuk grond niet meer.

Begin juli 2011 speelden uw kinderen en de kinderen van uw andere broers op het stuk grond van uw zus. Ze richtten daarbij schade aan aan de beplanting. Uw kinderen werden hiervoor geslagen. Uw schoonbroer haalde zijn vriend, een politiechef in Tropoje, erbij om de schade te laten vaststellen. Van de stress kwam u intussen in het ziekenhuis terecht. De broer van uw echtgenote volgde de zaak op en schakelde de chef van de politie van Postribe in die met uw echtgenote kwam spreken. Hij contacteerde ook de verzoeningscommissie van Mustafë Daija. U sprak op café af met Mustafë Daija en legde uw problemen uit. De broer van uw echtgenote nam eveneens contact op met de organisatie "Moeder Theresa".

Intussen was u de hele situatie beu. U regelde reispaspoorten. Drie dagen voor uw vertrek maakte u, omwille van het gebruik van een betonmachine, ook ruzie met uw twee broers. U werd door hen bedreigd en door één van hen geduwd. Uw vader kwam tussenbeide. Sindsdien spreekt u uw broers niet meer en u zei aan uw vader dat u zou vertrekken.

U vertrok met uw gezin op 22 oktober 2011 naar uw schoonouders.

De volgende dag werd u door uw schoonbroer naar de luchthaven gebracht waar u een vlucht naar Frankrijk nam.

Vanuit Frankrijk nam u een trein naar België waar u op 27 oktober 2011 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Albanese reispaspoort (d.d. 20 juli 2011), de paspoorten van uw kinderen, twee 1 aktes met uw familiesamenstelling (d.d. 12 oktober 2011 en 17 oktober 2011), de persoonsaktes van uw kinderen, enkele medische documenten ter staving van uw medische problemen, een attest van de verzoeningscommissie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shiperise" (d.d. 11 oktober 2011), een attest van de organisatie "Moeder Theresa" (d.d. 19 oktober 2011), een attest van de gemeente Postribe (d.d. 10 oktober 2011) en een attest van de politie van Shkodër (d.d. 18 oktober 2011)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, H. B., luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde geschil niet meteen kenmerken van een bloedwraakzaak vertoont.

Volgens de meest strikte interpretatie gaat bloedwraak om een 'voorbereide familiale wraak voor verloren bloed': de familie van het slachtoffer van een moord doodt een lid van de familie van de dader om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord, te herstellen.

Volgens minder strikte interpretaties kan elke vergeldingsmoord (hakmarrja) tussen families als bloedwraak worden gedefinieerd, zonder dat er een element van het wreken van bloed of andere overwegingen ingegeven door de kanun, meespeelt.

Daarom is het merkwaardig dat u een grondtwist die u en uw zus/schoonbroer zouden hebben gehad als een bloedwraakzaak bestempelde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de ruzie zou zijn geëscaleerd van een mondeling geschil naar erger (CGVS, p. 5-9).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend bewijs kon aanbrengen aangaande de bloedwraakzaak waarin u zou verwikkeld zijn.

U legde weliswaar een attest van de verzoeningscommissie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shiperise", een attest van de gemeente Postribe, een attest van de "Shoqata Mbarekombetare e Shqiperise Nene Tereza" en een attest van het politiecommissariaat van Shkodër neer.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met attesten ter staving van bloedwraakzaken. Attesten die het bestaan van bloedwraak bevestigen, kunnen immers massaal in Albanië gekocht worden.

Dit is ondermeer het geval voor de attesten van voornoemde verzoeningscommissie met als voorzitter M.D. (...). Een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat attesten die door deze commissie uitgereikt worden in de meeste gevallen vals bleken te zijn.

Wat betreft het attest van de gemeente Postribe, uitgereikt door Faz Shabaj, de burgemeester van Postribe, blijkt dat de burgemeester van Postribe, Faz Shabaj, op 24 oktober 2011 er door de politie van werd beschuldigd (vele) valse attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt, die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd.

Bovendien is het hoogst merkwaardig dat beide documenten (i.e. het document van de verzoeningscommissie van Daija en het attest van de burgemeester van Postribe) bijna woord voor woord dezelfde inhoud en formulering hebben.

Deze documenten hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde.

Ook aan de twee overige attesten kan slechts weinig bewijswaarde worden gehecht.

Op het volgens u originele attest van de organisatie "Shoqata Mbarekombetare e Shqiperese Nene Tereza" staat immers een stempel die duidelijk een kleurenkopie is.

Betreffende het politieattest dient er tot slot opgemerkt te worden dat het hoogst bevreemdend is dat u wel dergelijk (weinig objectief) attest kon verkrijgen, maar geen objectievere documenten zoals bijvoorbeeld een proces-verbaal.

Nochtans zou de politie naar aanleiding van jullie conflict tussengekomen zijn.

Overigens blijkt het verloop van het door u uiteengezette conflict geenszins overeen te stemmen met de beschrijvingen in de door u neergelegde attesten.

Waar u stelde dat uw zus haar stuk grond van uw vader mocht behouden na haar huwelijk (CGVS, p. 5-9), wordt in de verschillende door u neergelegde attesten gesteld dat de schoonvader van uw zus de grond van uw vader wilde afnemen ten voordele van zijn zoon en uw zus.

Door het neerleggen van dergelijke attesten, waarvan de inhoud geenszins overeenkomt met de door u afgelegde verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van het door u beweerde conflict ernstig ondermijnd.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt voorts uit een voorname ongerijmdheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote.

Zo stelde u dat uw beide schoonbroers, met name de echtgenoot van uw zus en de broer van uw echtgenote, er de politie hadden bijgehaald wanneer uw kinderen de beplanting van op het eigendom van uw zus vernielden. Uw echtgenote werd toen hierover door de politie ondervraagd (CGVS, p. 7-8). Uw echtgenote repte over deze feiten met geen woord. Ze beweerde daarenboven dat de politie nooit werd ingeschakeld (CGVS, p. 8).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer worden gehecht aan de door u beweerde bloedwraak. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

U verklaarde daarnaast dat u drie dagen voor uw vertrek naar België ruzie had met uw broers omwille van het gebruik/bezit van een betonmachine. Het conflict escaleerde. Uw vader kwam tussen en die zei dat jullie zich moesten schamen (CGVS, p. 6).

Dit is echter een conflict van louter intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard.

Dit is bovendien een eenmalig incident dat onvoldoende ernstig is om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw medische problemen (o.m. hartproblemen), die u staaft met allerhande medische attesten (CGVS, p. 3-5), dient tot slot te worden vastgesteld dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient dan ook voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië (CGVS, p. 3-4).

Betreffende uw opmerking dat u niet al uw medische zorgen kon betalen (CGVS, p. 3-4), kan er tot slot eveneens gewezen worden op het feit dat dit probleem van louter socio-economische aard is dat evenmin verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw familieleden bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw familieleden. Deze staan niet ter discussie."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, H. V., luidt het asielaanvraag als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Dragoc in de gemeente Postribe, district Shkodër.

U bent gehuwd met B. H. (...) (O.V.6.905.450).

Drie jaar geleden brandde een gedeelte van jullie woning ten gevolge van een kortsluiting af. U betrok sindsdien met uw gezin één kamer van de woning.

Omdat uw echtgenoot ziek was, moest u bedelen om in uw levensonderhoud te voorzien. Ook verzamelden u en uw kinderen kleren en ijzer op straat. Het ijzer verkocht u door aan Roma-zigeuners. Hoewel uw echtgenoot zwaar ziek was, kreeg hij geen uitkering geregeld. Ook diende hij de medische kosten zelf te betalen.

In juni 2010 huwde uw schoonzus. Een jaar later kwam haar echtgenoot bij jullie thuis en zei tegen u en uw echtgenoot dat een bepaald stuk grond dat aan jullie toebehoorde van hen was. Uw schoonzus en haar echtgenoot wilden er zelf een woning op zetten. Tot aan jullie vertrek bleef uw schoonbroer de grond opeisen. Ook riep hij op jullie kinderen. Omdat uw echtgenoot regelmatig in het ziekenhuis lag, ondernam hij niets in deze zaak.

In oktober 2011 maakte uw echtgenoot ruzie met zijn beide broers omwille van een betonmachine. Ze verboden uw echtgenoot de machine te gebruiken. Uw echtgenoot besloot het land te verlaten. Hij leende geld en vroeg reispaspoorten aan.

U vertrok met uw gezin op 22 oktober 2011 naar uw ouders.

De volgende dag werd u door uw broer naar de luchthaven gebracht waar u een vlucht naar Frankrijk nam.

Vanuit Frankrijk nam u een trein naar België waar u op 27 oktober 2011 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Albanese reispaspoort (d.d. 10 oktober 2011) neer.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, H. V., luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, B. H. (...), werden uiteengezet.

In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde geschil niet meteen kenmerken van een bloedwraakzaak vertoont. Volgens de meest strikte interpretatie gaat bloedwraak om een 1 ‘voorbereide familiale wraak voor verloren bloed’: de familie van het slachtoffer van een moord doodt een lid van de familie van de dader om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord, te herstellen. Volgens minder strikte interpretaties kan elke vergeldingsmoord (hakmarria) tussen families als bloedwraak worden gedefinieerd, zonder dat er een element van het wreken van bloed of andere overwegingen ingegeven door de kanun, meespeelt. Daarom is het merkwaardig dat u een grondtwist die u en uw zus/schoonbroer zouden hebben gehad als een bloedwraakzaak bestempelde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de ruzie zou zijn geëscaleerd van een mondeling geschil naar erger (CGVS, p. 5-9).

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend bewijs kon aanbrengen aangaande de bloedwraakzaak waarin u zou verwickeld zijn. U legde weliswaar een attest van de verzoeningscommissie “Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shiperise”, een attest van de gemeente Postribe, een attest van de “Shoqata Mbarekombetare e Shqiperise Nene Tereza” en een attest van het politiecommissariaat van Shkodër neer. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met attesten ter staving van bloedwraakzaken. Attesten die het bestaan van bloedwraak bevestigen, kunnen immers massaal in Albanië gekocht worden. Dit is ondermeer het geval voor de attesten van voornoemde verzoeningscommissie met als voorzitter M.D. (...). Een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat attesten die door deze commissie uitgereikt worden in de meeste gevallen vals bleken te zijn. Wat betreft het attest van de gemeente Postribe, uitgereikt door Faz Shabaj, de burgemeester van Postribe, blijkt dat de burgemeester van Postribe, Faz Shabaj, op 24 oktober 2011 er door de politie van werd beschuldigd (vele) valse attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt, die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd. Bovendien is het hoogst merkwaardig dat

beide documenten (i.e. het document van de verzoeningscommissie van Daija en het attest van de burgemeester van Postribe) bijna woord voor woord dezelfde inhoud en formulering hebben. Deze documenten hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Ook aan de twee overige attesten kan slechts weinig bewijswaarde worden gehecht. Op het volgens u originele attest van de organisatie "Shoqata Mbarekombetare e Shqiperese Nene Tereza" staat immers een stempel die duidelijk een kleurenkopie is. Betreffende het politieattest dient er tot slot opgemerkt te worden dat het hoogst bevreemdend is dat u wel dergelijk (weinig objectief) attest kon verkrijgen, maar geen objectievere documenten zoals bijvoorbeeld een proces-verbaal. Nochtans zou de politie naar aanleiding van jullie conflict tussengekomen zijn. Overigens blijkt het verloop van het door u uiteengezette conflict geenszins overeen te stemmen met de beschrijvingen in de door u neergelegde attesten. Waar u stelde dat uw zus haar stuk grond van uw vader mocht behouden na haar huwelijk (CGVS, p. 5-9), wordt in de verschillende door u neergelegde attesten gesteld dat de schoonvader van uw zus de grond van uw vader wilde afnemen ten voordele van zijn zoon en uw zus. Door het neerleggen van dergelijke attesten, waarvan de inhoud geenszins overeenkomt met de door u afgelegde verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van het door u beweerde conflict ernstig ondermijnd.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt voorts uit een voornamelijk ongerijmdheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo stelde u dat uw beide schoonbroers, met name de echtgenoot van uw zus en de broer van uw echtgenote, er de politie hadden bijgehaald wanneer uw kinderen de beplanting van op het eigendom van uw zus vernielden. Uw echtgenote werd toen hierover door de politie ondervraagd (CGVS, p. 7-8). Uw echtgenote repte over deze feiten met geen woord. Ze beweerde daarenboven dat de politie nooit werd ingeschakeld (CGVS, p. 8).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer worden gehecht aan de door u beweerde bloedwraak. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

U verklaarde daarnaast dat u drie dagen voor uw vertrek naar België ruzie had met uw broers omwille van het gebruik/bezit van een betonmachine. Het conflict escaleerde. Uw vader kwam tussen en die zei dat jullie zich moesten schamen (CGVS, p. 6). Dit is echter een conflict van louter intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard. Dit is bovendien een eenmalig incident dat onvoldoende ernstig is om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw medische problemen (o.m. hartproblemen), die u staaft met allerhande medische attesten (CGVS, p. 3-5), dient tot slot te worden vastgesteld dat deze problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient dan ook voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië (CGVS, p. 3-4). Betreffende uw opmerking dat u niet al 2 uw medische zorgen kon betalen (CGVS, p. 3-4), kan er tot slot eveneens gewezen worden op het feit dat dit probleem van louter socio-economische aard is dat evenmin verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw familieleden bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en de nationaliteit van uw familieleden. Deze staan niet ter discussie."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde paspoort doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 10 februari 2012 aan dat ze het merkwaardig vinden dat het geschil waarin ze verwickeld zijn in hun land van herkomst, in acht genomen de definitie die de commissaris-generaal zelf aan het begrip "bloedwraak" geeft, door hem niet als dusdanig aangenomen wordt.

Verzoekers wijzen er op dat dat het geschil aanvankelijk is begonnen met de echtgenoot van de zus van verzoeker en naderhand geëscaleerd is waardoor er ook ruzie is ontstaan binnen de eigen familie. Verzoekers verklaren dat het conflict veel meer is geworden dan alleen een mondeling dispuut; er is sprake van fysiek geweld tegen verzoekers en hun kinderen.

Verzoekers voegen hier aan toe dat (zie het verzoekschrift, p. 6) "*Tenslotte dient te worden opgemerkt dat zelfs indien het geschil niet zou kunnen bestempeld worden als 'bloedwraak' in de strikte zin van het woord, dit geenszins betekent dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zouden hebben in hun land van herkomst.*"

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het attest van de gemeente Postribe en het attest van de verzoeningscommissie vals zijn, laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal niet aantoont dat hij een grondig onderzoek heeft verricht naar de echtheid van de voorgelegde attesten.

Volgens verzoekers kan de bewijswaarde van de door hen voorgelegde stukken zomaar niet opzij worden geschoven enkel en alleen omdat er in Albanië valse stukken in omloop zouden zijn.

Volgens verzoekers kan het argument dat beide stukken dezelfde inhoud en formulering hebben niet worden weerhouden als teken dat de stukken vals zijn. Verzoekers stellen dat het niet hoeft te verbazen dat beide stukken dezelfde inhoud vertonen; ze gaan namelijk over eenzelfde geschil.

Wat betreft de stelling van de commissaris-generaal dat aan de twee andere neergelegde attesten weinig bewijswaarde kan worden gehecht omdat enerzijds het attest van de vereniging "Moeder Theresa" een stempel bevat die een kleurenkopie blijkt te zijn en anderzijds verzoekers niet beschikken over een proces-verbaal, laten verzoekers gelden dat deze enkel gebaseerd is op veronderstellingen assumpties en geenszins de gebrekkige bewijswaarde aantoont.

Volgens verzoekers kan evenmin het argument van de commissaris-generaal worden weerhouden dat het opgegeven relaas niet overeenstemt met de inhoud van de attesten; het betreft immers hetzelfde verhaal, enkel wordt het anders verwoord. Volgens verzoekers werden de attesten door het Commissariaat-generaal dan ook onterecht ter zijde geschoven.

Verzoekers betwisten dat ook dat hun verklaringen niet zouden overeenkomen. Indien er al een verschil zou zijn, kan dit volgens verzoekers eenvoudigweg worden verklaard door het verschil in vraagstelling aan de echtgenoten.

Verzoekers stellen dat de medische toestand van verzoeker des te meer benadrukt dat hij onderhevig is aan een ernstig gevaar wanneer hij dient terug te keren naar het land van herkomst; door de verschillende problemen aldaar verkeert verzoeker namelijk in een ernstige stresssituatie die de verschillende hartaanvallen heeft teweeggebracht.

Verzoekers benadrukken dat ze aan de voorwaarden voldoen om te kunnen genieten van de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers vragen aan de Raad in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar de commissaris-generaal voor een bijkomend verhoor. Ze wijzen er op dat het verhoor van verzoeker niet volledig werd afgewerkt en hij niet de mogelijkheid kreeg om al zijn motieven uiteen te zetten; het verhoor diende namelijk vroegtijdig te worden afgebroken omdat de aanwezige tolk nog een andere afspraak had en geen diensten meer kon verlenen.

Verzoekers voeren aan dat een dergelijke werkwijze een ernstige schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, H.V., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoeker, H.B., haar man, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoekers een schending van de motiveringsplicht aanvoeren. De opwerping van de schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht heeft gesteld dat verzoekers er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst merkte de commissaris-generaal terecht op dat het door verzoekers aangehaalde geschil niet meteen kenmerken van een bloedwraakzaak vertoont:

“Volgens de meest strikte interpretatie gaat bloedwraak om een ‘voorbereide familiale wraak voor verloren bloed’: de familie van het slachtoffer van een moord doodt een lid van de familie van de dader om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord, te herstellen. Volgens minder strikte interpretaties kan elke vergeldingsmoord (hakmarrja) tussen families als bloedwraak worden gedefinieerd, zonder dat er een element van het wreken van bloed of andere overwegingen ingegeven door de kanun, meespeelt. Daarom is het merkwaardig dat u een grondtwist die u en uw zus/schoonbroer zouden hebben gehad als een bloedwraakzaak bestempelde (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de ruzie zou zijn geëscaleerd van een mondeling geschil naar erger (CGVS, p. 5-9).”

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat het geschil aanvankelijk is begonnen met de echtgenoot van de zus van verzoeker, en naderhand geëscaleerd is waardoor er ook ruzie is ontstaan binnen de eigen familie. Verzoekers geven aan (zie het verzoekschrift, p. 6) dat *“Bovendien blijkt duidelijk dat het conflict veel verder is gegaan dan enkel een mondeling geschil. Zowel Dhr. H. als zijn echtgenote maken in hun verklaringen namelijk melding van fysiek geweld tegen henzelf of hun kinderen.”*

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om die motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met hun uitleg dat het conflict veel verder is gegaan dan enkel een mondeling geschil, niet verder komen dan een enkele bewering.

In zoverre het verzoekschrift zou verwijzen naar het fysiek geweld uitgeoefend tegen hun kinderen naar aanleiding van de schade die deze aanrichtten aan de beplanting op het stuk grond begin juli 2011, merkt de Raad op dat verzoekers aangaande deze gebeurtenis elkaar bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal tegenspreken.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn twee schoonbroers, met name de echtgenoot van zijn zus en de broer van zijn vrouw, er de politie hadden bijgehaald wanneer zijn kinderen de beplanting zouden hebben vernield. Verzoeker verklaarde dienaangaande op het Commissariaat-generaal op 19 december 2011 ook dat zijn echtgenote toen hierover door de politie werd ondervraagd (zie verhoorverslag, p. 8):

Vraag: "Wat deed de politie dan?"

Antwoord: "de politie kwam en ik liet mijn vrouw met ze spreken anders zouden ze me oppakken"

[...]

Vraag: "*Bent u persoonlijk ooit gehoord geweest door om even welke politie, dus bent u ooit ondervraagd?*"

Antwoord: "*Nee ik niet, mijn vrouw wel. En haar broer.*"

Vraag: "*En dat was waarvoor juist?*"

Antwoord: "*Dat met de kinderen.*"

Uit het verhoorverslag van verzoekster (zie, p.8) blijkt daarentegen dat zij van deze gebeurtenis van begin juli 2011 geen melding heeft gemaakt. Bovendien gaf verzoekster aan dat de politie nooit werd ingeschakeld.

Vraag: "*Waarom konden jullie politie niet verwittigen mbt dit probl?*"

Antwoord: "*Niet gegaan*"

De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan de voorgehouden "*escalatie van een mondeling geschil naar erger*".

Verzoekers uitleg aangaande hun tegenstrijdige verklaringen dat (zie het verzoekschrift, p. 8) als er dan toch "*een verschil zou zijn, quod non, dan kan dit eenvoudigweg worden verklaard door de verschillende omschrijving van de vragen die werden gesteld aan beide echtgenoten*", wordt niet aanvaard.

Uit het verhoorverslag blijkt dat aan verzoekers duidelijke, eenduidige vragen werden gesteld die geenszins voor interpretatie vatbaar zijn. De post-factum verklaring van verzoekers in een poging de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken, wordt afgewezen.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen correct vast dat verzoekers geen enkel overtuigend bewijs konden aanbrengen aangaande hun verwikkeling in de voorgehouden zaak van bloedwraak.

Op het argument van verzoekers dat de commissaris-generaal het attest van de gemeente Postribe en het attest van de verzoeningscommissie niet opzij kan schuiven enkel en alleen omdat er in hun land van herkomst valse attesten in de omloop zouden kunnen zijn (zie het verzoekschrift, p. 7), antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal wat de bewijskracht van bijgebrachte documenten betreft, over een appreciatiebevoegdheid beschikt.

De bestreden beslissingen vermelden aangaande de documenten "*Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er zich regelmatig problemen voordoen met attesten ter staving van bloedwraakzaken. Attesten die het bestaan van bloedwraak bevestigen, kunnen immers massaal in Albanië gekocht worden. Dit is ondermeer het geval voor de attesten van voornoemde verzoeningscommissie met als voorzitter Mustafë Daija.*

Een onderzoek van de Albanese staatspolitie heeft uitgewezen dat attesten die door deze commissie uitgereikt worden in de meeste gevallen vals bleken te zijn.

Wat betreft het attest van de gemeente Postribe, uitgereikt door Faz Shabaj, de burgemeester van Postribe, blijkt dat de burgemeester van Postribe, Faz Shabaj, op 24 oktober 2011 er door de politie van werd beschuldigd (vele) valse attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt, die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd."

Het gaat er dus niet om, zoals het verzoekschrift verkeerdelijk stelt dat "*er in Albanië valse stukken in omloop zouden kunnen zijn*", maar om de vaststelling dat attesten die door de commissie o.l.v. voorzitter Mustafë Daija werden opgesteld -en het attest dat verzoeker bijbrengt is van de hand van voormelde voorzitter-, in de meeste gevallen vals waren en dat de burgemeester van Postribe ervan beschuldigd wordt vele attesten te hebben opgesteld die niet met de waarheid overeenstemmen.

Waar de commissaris-generaal nog opmerkt dat het zeer opmerkelijk is dat beide documenten die van elkaar losstaan, bijna woord voor woord dezelfde inhoud en formulering hebben, verweert verzoeker zich door te stellen dat dit niet hoeft te verbazen aangezien beide stukken over eenzelfde geschil gaan.

Deze uitleg houdt geen steek; de commissaris-generaal verduidelijkt bij *“dezelfde inhoud en formulering”, “bijna woord voor woord”* en verbaast zich niet over dezelfde inhoud en formulering, maar over de quasi dezelfde woordelijke tekst, wat ook naar het oordeel van de Raad ingaat tegen het voorgehouden authentiek karakter van de stukken.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal deze documenten niet *“aan de kant heeft geschoven”* zoals verzoekers voorhouden, maar op basis van de voormelde inconvenïenten, terecht besloten heeft er geen bewijswaarde aan te kunnen hechten. Met andere woorden, de commissaris-generaal erkent het bestaan ervan, maar geeft ze op grond van zijn appreciatiebevoegdheid, niet de bewijswaarde die verzoekers eraan kleven.

Ook heeft de commissaris-generaal terecht de bewijswaarde afgewezen van het attest ‘Nene Tereza’ en het attest van de politie van Shkoder waarbij hij stelt dat *“Op het volgens u originele attest van de organisatie “Shoqata Mbarekombetare e Shqiperese Nene Tereza” staat immers een stempel die duidelijk een kleurenkopie is.*

Betreffende het politieattest dient er tot slot opgemerkt te worden dat het hoogst bevreemdend is dat u wel dergelijk (weinig objectief) attest kon verkrijgen, maar geen objectievere documenten zoals bijvoorbeeld een proces-verbaal. Nochtans zou de politie naar aanleiding van jullie conflict tussengekomen zijn.”

Het verweer van verzoekers beperkt zich tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, wat niet wordt aangenomen.

Waar verzoekers ten slotte stellen dat de medische toestand van verzoeker des te meer aantoonde dat hij onderhevig is aan een ernstig gevaar aangezien hij zich in zijn land van herkomst in een ernstige stresssituatie bevindt die reeds verschillende hartaanvallen heeft veroorzaakt, antwoordt de Raad dat verzoekers medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De aan het verzoekschrift gevoegde documenten -met name het attest van de gemeente Postribe, het attest van de verzoeningscommissie, het attest ‘Nene Tereza’ en het attest van de politie van Shkoder-betreffen documenten die reeds eerder werden neergelegd op het Commissariaat-generaal en zich reeds in het administratief dossier bevinden.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren te kunnen genieten van de subsidiaire bescherming, zoals uiteengezet in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op hetgeen ze hebben aangehaald in het kader van hun asielrelaas.

De Raad laat gelden dat verzoekers niet kunnen steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 19 december 2011 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat.

Uit de lezing van het verhoorverslag van 19 december 2011 (zie p. 11) van verzoeker blijkt niet dat, zoals werd aangehaald in het verzoekschrift, het verhoor van verzoeker niet volledig werd afgewerkt en hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om zijn motieven uiteen te zetten.

Op de vraag of verzoeker nog iets toe te voegen had aan zijn relaas, werd door verzoeker niet meer ingegaan (zie het verhoorverslag, p. 11); wel blijkt dat de advocaat aan zijn cliënt nog een paar vragen wilde stellen (zie p. 11).

Aan verzoeker werd toen gevraagd zijn antwoorden op die vragen op papier te zetten, zodat de commissaris-generaal deze in zijn oordeelvorming kon betrekken; het blijkt niet dat verzoeker op die suggestie is ingegaan.

De Raad is van oordeel dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Verzoeker duidt niet aan welke onherstelbare substantiële onregelmatigheid aan de beslissingen kleven of welke essentiële elementen ontbreken. De Raad is van mening dat hem geen elementen ontbreken om met kennis van zaken over het beroep te kunnen oordelen.

Er is dus geen grond om de besteden beslissingen te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE